

Bruksela, 12 maja 2016 r.
(OR. en)

8831/16

DEVGEN 89
ACP 67
RELEX 378

WYNIK PRAC

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Data:	12 maja 2016 r.
Do:	Delegacje
Nr poprz. dok.:	8554/16
Dotyczy:	Intensyfikacja wspólnego programowania – Konkluzje Rady (12 maja 2016 r.)

1. Delegacje otrzymują w załączeniu konkluzje Rady w sprawie wspólnego programowania przyjęte przez Radę na jej 3462. posiedzeniu, które odbyło się 12 maja 2016 r.

Konkluzje Rady w sprawie intensyfikacji wspólnego programowania**Osiągnięcia i wyzwania**

1. Rada wyraża zadowolenie z postępów poczynionych w zakresie wspólnego programowania pomocy zewnętrznej udzielanej przez UE i jej państwa członkowskie. Poprzez wspólne programowanie UE i jej państwa członkowskie wspólnie przyczyniają się do realizacji zobowiązań politycznych podjętych na szczeblu globalnym i na szczeblu UE¹. W związku z tym Rada przywołuje swoje konkluzje w sprawie wspólnego stanowiska UE na czwarte forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy², w których ustanowiono ramy wspólnego wieloletniego planowania, swoje konkluzje w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa³, w których podkreślono potrzebę pełnego zaangażowania państw członkowskich w europejską politykę sąsiedztwa oraz w działania w innych regionach, a także swoje konkluzje pt. „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju: program działań na rzecz zmian”⁴.
2. UE i jej państwa członkowskie zobowiązują się zdecydowanie wspierać kraje partnerskie w realizacji agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 i uznają wartość podejścia zakładające wspólne programowanie, w szczególności w celu wzmocnienia skoordynowanej i strategicznej reakcji UE. Pod warunkiem jego odpowiedniego wdrożenia, wspólne programowanie oferuje konkretne możliwości przyczynienia się do spójności polityki na rzecz rozwoju.

¹ Czwarte Forum Wysokiego Szczebla w sprawie Skuteczności Pomocy, które odbyło się w Pusanie w grudniu 2011 r., Konsensus europejski w sprawie rozwoju, Program działań na rzecz zmian oraz wspólny komunikat w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa.

² 16773/11.

³ 8087/15.

⁴ 9369/12.

3. Od 2011 r. wspólne programowanie skupia się na 55 krajach partnerskich, w których obecnie realizowanych lub finalizowanych jest 25 wspólnych unijnych strategii współpracy. Wspólne programowanie ma potencjał zwiększenia skuteczności, spójności, przejrzystości, przewidywalności i dostrzegalności zewnętrznej pomocy UE i jej państw członkowskich. Realizacja wspólnego programowania na szczeblu krajowym może ułatwić skuteczniejszy podział pracy i zmniejszenie rozdrobnienia pomocy.
4. Wspólne programowanie może też być skutecznym narzędziem zwiększającym unijną koordynację działań na szczeblu krajowym i sektorowym oraz wzmacniającym skoordynowany dialog polityczny, jak również wspólną analizę, wymianę informacji, inicjatywy z zakresu wspólnego wdrożenia, wspólne monitorowanie i wspólne oceny. Jednak nadal istnieją wyzwania, którym należy stawić czoła. W niektórych przypadkach koszty transakcji pozostają wysokie. W miarę możliwości należy usprawnić synchronizację cykli programowania między uczestnikami z UE a krajami przyjmującymi. Kluczem do sukcesu jest zdecydowane zaangażowanie ze strony wszystkich podmiotów, zarówno na szczeblu krajowym, jak i w stolicach UE.

Konsolidowanie i rozszerzanie wspólnego programowania

5. Wspólne programowanie powinno być promowane i wzmacniane, a jednocześnie powinno zachować dobrowolny, elastyczny, i inkluzywny charakter oraz powinno być dostosowane do sytuacji danego kraju i umożliwiać zastąpienie dokumentów programowych UE i państw członkowskich dokumentami dotyczącymi wspólnego programowania UE. Rada wzywa służby Komisji i ESDZ, by w krajach, w których wspólne programowanie jeszcze się nie rozpoczęło, oceniły one – wraz z misjami państw członkowskich – potencjał wspólnego programowania i potencjał opracowania planu działania. Fundamentalne znaczenie dla tego procesu ma zaangażowanie, odpowiedzialność i samoodpowiedzialność krajów partnerskich. Wspólne programowanie powinno podążać za strategią rozwojową danego kraju partnerskiego.
6. Rada uznaje wartość dodaną, jaką wspólne planowanie może wnieść dzięki uniknięciu powielania działań, zmniejszeniu kosztów transakcji (w tym dla krajów partnerskich) oraz dalszemu wzmocnieniu koordynacji działań i dostrzegalności UE. Proces ten powinien spełniać wymagania UE i państw członkowskich i być dostosowany do priorytetów rozwojowych krajów partnerskich.

7. Rada podkreśla możliwość rozszerzenia wspólnego programowania, również w sytuacjach niestabilności i w krajach dotkniętych konfliktem, a także w ramach zapobiegania konfliktom lub w sytuacjach pokonfliktowych. W związku z tym Rada przywołuje swoje konkluzje⁵ w sprawie kompleksowego podejścia UE, stwierdzając, że punktem wyjścia kompleksowego podejścia musi być wczesna, skoordynowana i wspólna analiza. Jest to strategiczna podstawa takiego programowania UE, które uwzględnia sytuacje konfliktowe. Przyczynia się to również do Nowego ładu na rzecz państw niestabilnych. Rada wzywa również służby Komisji i ESDZ do rozważenia, w jaki sposób wspólne programowanie może wesprzeć kraje w okresie transformacji w osiąganiu wyższych poziomów dochodów, w ramach szerszych stosunków wykraczających poza pomoc zewnętrzną.

Dalsze działania

8. Ponadto Rada uważa, że wznowiony wysiłek i zaangażowanie UE i jej państw członkowskich są konieczne, aby wspólne programowanie zapewniło pełnię korzyści, szczególnie w krajach, w których uczestniczące strony zrozumiały, że ma ono potencjał, by stać się podejściem preferowanym. UE i jej państwa członkowskie powinny zmobilizować wsparcie polityczne i techniczne, aby zapewnić odpowiednie zdolności zarówno w terenie jak i na szczeblu centralnym. Wspólne programowanie powinno uwzględniać inicjatywy tematyczne i sektorowe UE i państw członkowskich, jak też polityki przekrojowe UE i państw członkowskich, zwłaszcza w zakresie praw człowieka, równouprawnienia płci, dobrych rządów i społeczeństwa obywatelskiego.
9. Zgodnie z kompleksowym podejściem UE dokumenty dotyczące wspólnego programowania powinny ewoluować tak, aby obejmować takie kwestie strategiczne, jak migracja, zmiana klimatu, niestabilność, bezpieczeństwo i demokracja. Rada oczekuje na dalszą realizację planu działania UE w ramach kompleksowego podejścia i wzywa do poprawy koordynacji i zwiększenia spójności reakcji UE, w tym za pośrednictwem wspólnego programowania. Działalność funduszu powierniczego powinna również uwzględniać wymiar wspólnego programowania.

⁵ 9644/14.

10. Działania służące zmniejszeniu rozdrobnienia i wspierające spójność i synergie między UE a państwami członkowskimi powinny również wchodzić w zakres fazy wdrożenia.
- W związku z powyższym Rada wzywa służby Komisji i ESDZ do dalszego wspierania finansowanych przez UE i państwa członkowskie inicjatyw z zakresu wspólnego wdrażania, co również przyczynia się do zwiększenia dostrzegalności UE i jej państw członkowskich w terenie, na przykład poprzez współfinansowanie i delegowanie współpracy, ze szczególnym naciskiem na podmioty rozwojowe z UE i państw członkowskich. Należy również wspierać współpracę w zakresie wspólnego wdrażania między podmiotami rozwojowymi z państw członkowskich.
11. Rada zachęca UE i państwa członkowskie do wzmożenia działań w celu zwiększania świadomości wspólnego programowania wśród rządów krajów partnerskich i innych zainteresowanych stron, aby wzmacniać i wspierać samoodpowiedzialność i dostosowanie się dzięki terminowym konsultacjom i dialogowi. Wspólne programowanie powinno pozostawać otwarte również dla innych darczyńców, jeżeli zostanie to uznane za właściwe na szczeblu krajowym przez przedstawicielstwa UE i państw członkowskich.
12. Rada zachęca ESDZ i służby Komisji do regularnego przedstawiania sprawozdań na temat procesów wspólnego programowania UE i oczekuje na ukończenie trwającej właśnie oceny unijnego procesu wspólnego programowania współpracy na rzecz rozwoju oraz na jej ustalenia i zalecenia, które mogą mieć kluczowe znaczenie dla poprawy procesów i procedur wspólnego programowania oraz dla ukierunkowania dalszych działań. Rada zachęca ESDZ i służby Komisji, aby również prowadziły dalsze prace nad wspólnym programowaniem, w tym w świetle kierunków wytyczonych przez przyszłą globalną strategię UE, zmienioną politykę sąsiedztwa i wszelkie przyszłe zmiany w unijnej polityce rozwojowej.
-